

„En ik zeg, dat eene goede spijsvertering vóórgaat. Eet maar toe, als je maag het niet verdragen kan.”

„Gekheid,” zei de kolenschop. „Je bent al even verwaand als de kachel zelve!”

„Ben je 't weer oneens?” vroeg de tang. „Kun jullie niet erkennen, dat je met je beiden al zoowat hetzelfde werk doet?”

„Bemoei je maar niet met ons. *Fij* doet heelemaal niet veel bijzonders.”

„Dat schikt nog al,” antwoordde de tang met een zelfvoldaan gezicht. Ik heb grootmoeder al menig kooltje in haar stoof aangereikt.”

„Dat je niet krijgen zoudt, als wij de kachel niet aanhielden,” riepen nu kolenschop en pook gelijktijdig uit.

„Zoo mag ik het hooren,” zeide de tang. „Nu ben je, waar je wezen moet. Jullie doet samen de kachel branden en nu moest je ook maar niet meer twisten. Ik voor mij houd mij meer in het bijzonder met de menschen bezig. Als jullie je werk goed doet, kan ik het mijne ook doen.”

„Je hangt dan toch van ons af,” zeide de kolenschop; en de pook mompelde iets van: „dat zou ik ook zeggen.”

„Zooals iedereen van zijn onderhoorigen afhangt,” antwoordde de tang. „Ik ben in dienst van de menschen; het is mijne taak, om hen van kooltjes vuur te voorzien, en zoo sta ik boven jullie, die ze voor mij klaar moet maken. Daar behoeft niet om getwist; als je goed je plicht doet, ben ik tevreden over je en daarmee uit.”

„Schei uit!” riep de kolenschop woedend.

„Houd je mond!” schreeuwde de pook.

„Ik heb niets meer te zeggen,” zeide de tang heel leuk.

Nu koelden de twee anderen hunne gramschap op de kachel.

„Geef jij ereis adem,” zeide de kolenschop, „ouwe slokop.” Zeg, wat zou je beginnen als je mij niet hadt?”

„Dan zou ik er het leven niet bij houden,” zeide de kachel; „ik moet voedsel hebben, en als jij me dat niet gaaft, zou het akelig met me gesteld zijn.”

Nu trok de kolenschop een gezicht, zóó verbaasd, als of hij het in Keulen had hooren onweeren. Zij wist van verlegenheid geen woorden te vinden, en eer zij tot zichzelf was gekomen, vroeg de pook:

„En wat zou je doen, als ik er niet was? jou bolwangige Joris goedbloed?”

„Dan zou ik het erg benauwd hebben,” zeide de kachel, „ik kan je niet missen.”

„Dat is goed geantwoord,” zeide de pook. Ik moet zeggen, dat je beter bent, dan we van je dachten. We zagen je voor erg hoogmoedig aan.”

„Ik hoop, dat je 't ons niet te kwalijk afneemt,” zei de kolenschop; „over zóóveel bescheidenheid sta ik verbaasd, dat wil ik wel bekennen.”

„Dat stem ik mijn' kameraad toe,” zeide de pook.

„Ik zou niet weten, waar ik hoogmoedig op moest zijn,” zeide de kachel, „en waarom ik mij boven anderen zou verheffen. Wij werken allen te zamen tot hetzelfde doel.”